

Blessed Junipero Serra
1713 - 1784

“Always go forward and never turn back”

Feast Day: July 1st

Buried in sanctuary Mission San Carlos Borromeo
Carmel, California

บุญราศี จูนิเปโร เซอร์ร่า

บทนำ

คุณพ่อจูนิเปโร เซอร์ร่า ได้รับการสถาปนาเป็นบุญราศีโดยสมเด็จพระสันตะปาปา จอห์น พอล ที่ 2 ในวันที่ 25 กันยายน 1988 มีคำประกาศว่า “ท่านเป็นตัวอย่างคริสตชนผู้มีคุณธรรมและธรรมทูตผู้แพร่ธรรมผู้มีจิตวิญญาณค้ำแสงไฟส่องสว่าง” คุณพ่อเซอร์ร่าเป็นแสงสว่างของนานาชาติที่แท้จริง

ท่านเป็นแบบอย่างของพระสงฆ์คณะฟรังซิสกัน เป็นผู้นำเคารพในวงการศึกษา วาทศิลป์ของท่านบนพระแท่นเป็นที่เลื่องลือตั้งแต่ท่านอายุ 35 ปี ตลอดสองทศวรรษที่ท่านทำงานแพร่ธรรมในภาคกลางประเทศเม็กซิโก ในดินแดนชนพื้นเมืองเผ่าปาเม และในช่วง 15 ปีสุดท้ายแห่งชีวิต ท่านไปเป็นผู้บุกเบิกแพร่ธรรมในรัฐแคลิฟอร์เนีย จนคนเรียกท่านว่าเป็น “อัครสาวกแห่งแคลิฟอร์เนีย” ท่านได้แสดงให้เห็นถึงพลังอันเข้มแข็งในคตินิยมแพร่ธรรมประจำตัวของท่าน “ก้าวไปข้างหน้าเสมอ - และไม่ถอยหลังกลับ”

เมื่อท่านป่วยหนักใกล้จะสิ้นใจ ณ อาราม คาร์เมล ในรัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐฯ ที่ฝังร่างของท่าน ท่านได้ให้สัญญาไว้ว่า หากท่านได้รับพระพรการพักผ่อนนิรันดร์แล้ว ท่านจะภาวนาให้ทุกคนที่อยู่ในอารามและผู้ทีกลับใจภายหลังตลอดไป หลังจากได้รับการแต่งตั้งบุญราศีแล้ว เราทั้งหลายจึงแน่ใจใน คำสัญญาของท่านที่จะทำหน้าที่เป็นอัครสาวกในสวรรค์ต่อไป แน่ใจว่าท่านเป็นเพื่อนที่

กล้าหาญของเราอย่างแท้จริง เป็นผู้แทนของเราในการอ่อนน้อมต่อพระเป็นเจ้า เป็นชาวพระพร
ของพระองค์ เป็นแรงบันดาลใจและเป็นความหวังของเราตลอดไป

บทที่หนึ่ง

ท่านสุนิเปโร เซอร์ร่า เกิดวันที่ 24 พฤศจิกายน ค.ศ.1713 ในหมู่บ้าน เปตรา บนเกาะมาจอร์กา
ของประเทศสเปน บิดามารดาของท่านแม้เป็นชาวนาไร้การศึกษา แต่ก็ได้นำส่งสอนอบรมให้
ท่านมีความเชื่ออย่างมั่นคง เมื่อท่านอายุได้ 7 ขวบ ก็ส่งท่านเข้าโรงเรียนของคณะฟรังซิสกัน จนถึง
อายุ 15 ปี ท่านจึงเข้าบ้านเณรของคณะที่เมืองปัลมา เมืองหลวงของเกาะมาจอร์กา ในทะเลเมดิเตอร์
เนียน

นอกจากการเรียนตามปรกติแล้ว ท่านสุนิเปโรยังชอบการอ่านหนังสือประวัตินักบุญและ
ปรารภจะทำตามแบบอย่างของบรรดานักบุญที่ “ทำงานอย่างหนักเพื่อความรอดของวิญญาณ
มนุษย์” ท่านตัดสินใจใช้แบบอย่างของบรรดานักบุญในการเจริญชีวิตของท่าน “โดยการอุทิศ
ชีวิตของท่านและยอมหลังเลือดของท่านเช่นเดียวกับบรรดานักบุญทั้งหลาย”

อย่างไรก็ตาม ท่านสุนิเปโร ก็มีปัญหาด้านสุขภาพที่ไม่แข็งแรงนัก ท่านบันทึกไว้ว่า “ผมเจ็บป่วย
อยู่เกือบตลอดเวลา ตัวของผมก็สูงไม่พอที่จะเอื้อมมือให้ถึงชั้นวางของได้ ผมจึงไม่สามารถ
ช่วยเหลือเพื่อน โนวิสผู้ฝึกหัดของผมในการทำงานที่จำเป็นได้” จนกระทั่งเมื่อท่านอายุครบ 17 ปี
ท่านได้ปฏิญาณตนอย่างสง่าในคณะของท่าน สุขภาพของท่านจึงแข็งแรงดีขึ้น รูปร่างก็เริ่มสูงใหญ่
ขึ้น ท่านมักจะกล่าวถึงความสุขในวันถวายตัวของท่าน เสมอว่า “ผมได้รับสิ่งที่ดียิ่งทั้งหลายมา
พร้อมกับสติปัญญา” (Wisdom 7:11).

บทที่สอง

ท่านสุนิเปโร รับศีลบวชเป็นพระสงฆ์เมื่อท่านอายุ 24 ปี ท่านได้รับปริญญาเอก ด้านเทวศาสตร์
เมื่ออายุ 28 ปี และเมื่อท่านอายุ 35 ปี ท่านได้รับปริญญาชั้นสูงสุด ระดับศาสตราจารย์จาก
มหาวิทยาลัยมาจอร์กา ท่านเป็นนักเทศน์ที่เก่งมาก มีผู้บันทึกไว้หลังจากการเทศน์ที่น่าประทับใจ
ของท่านครั้งหนึ่งว่า “บทเทศน์ของท่านวันนี้ มีคุณค่าที่จะนำมาจัดพิมพ์เป็นตัวทอง(คำ)ทั้งหมด”

อย่างไรก็ตาม ท่านสุนิเปโรได้รับกระแสเรียกให้เป็นธรรมทูตของชนชาติต่างๆ ในเวลาต่อมา
ท่านได้เขียนบันทึกไว้ว่า “ผมไม่มีทางเลือกอื่นใดอีกนอกจากจุดไฟปรารภอย่างแน่วแน่ในชีวิต
จิตของผมสมัยเป็นผู้ฝึกหัด เมื่อได้อ่านประวัตินักบุญทั้งหลายนั้น ให้กลับลุก โชนขึ้นมาอีก หลังจาก
ที่ไฟนั้น ได้มอดดับไปชั่วขณะเนื่องจากผมมีภาระการเรียนที่หนักมาก”

เมื่อท่านตอบรับกระแสเรียกให้ไปเป็นธรรมทูตแพร่คำสั่งสอนของอัครสาวก ท่านได้อ่อนนวย
ในบทภาวนาใหม่ของท่านต่อพระ โดยขอเลือกองค์อุปถัมภ์ประจำตัวท่าน คือ พระแม่มาเรียผู้นิรมล
และนักบุญ ฟรังซิส โขลาโน อัครสาวกแห่งทวีปอเมริกาใต้ นักบุญที่ท่านขอเป็นผู้อุปถัมภ์ของท่าน

ในปี 1749 คุณพ่อสตุนิเปโรเดินทางไปเม็กซิโก โดยส่งจดหมายลาไปยังบิดามารดาของท่าน ซึ่ง
ตอนหนึ่งท่านเขียนไว้ว่า “ผมปรารถนาอย่างยิ่งที่จะส่งความสุขของผม มาให้พ่อกับแม่ในวันนี้
ผมทราบดีว่าพ่อกับแม่จะต้องบอกให้ผม ก้าวเดินหน้าต่อไป และอย่าได้ถอยหลังกลับ ขอให้ความ
ทุกข์กังวลที่พ่อกับแม่ต้องทุกข์ใจอย่างใหญ่หลวงนั้น ของงกลับกลายเป็นความปีติยินดีชั่วนิรันดร์
และถ้าแม้ว่าเราอาจจะไม่ได้พบกันอีกในโลกนี้ เราก็จะต้องได้พบกันใหม่และได้อยู่ร่วมกันใน
พระสิริมงคลของพระเป็นเจ้าตลอดนิรันดร์ นี่คือคำภาวนาของผม ”

บทที่สาม

7 ธันวาคม 1749 หลังจากการเดินทางด้วยเรือใบข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกไปยังโลกใหม่เป็น
เวลาถึง 3 เดือน คุณพ่อสตุนิเปโรก็ก้าวเหยียบขึ้นฝั่งทวีปอเมริกาเหนือ เป็นครั้งแรก ที่เมือง เวราครูซ
ประเทศเม็กซิโก ท่านเลือกที่จะเดินเท้าเป็นระยะทางไกลถึง 275 ไมล์ ไปโรงเรียนซานเฟอร์นันโด
อาโปสโตลิก ที่เมืองเม็กซิโกซิตี

แต่ว่าในระหว่างการเดินทาง ท่านถูกแมลงมีพิษกัดที่เท้าซ้าย เป็นแผลอักเสบบวมขึ้น กระทั่ง
กลายเป็นแผลเรื้อรัง อันเป็นผลกระทบต่อการเดินทางของท่าน ไปจนตลอดชีวิต
ในการเทศนาของท่านทุกครั้ง ท่านสามารถโน้มน้ำหนักให้ผู้ฟังรู้สึกเป็นทุกข์เสียใจที่ได้กระทำบาป
โดยใช้แบบอย่างที่เข้มแข็งของนักบุญอุปถัมภ์ที่ท่านชอบและศรัทธา คือ นักบุญฟรานซิส โขลาโน

บทที่สี่

ภารกิจธรรมทูตแพร่ธรรมของคุณพ่อสตุนิเปโร เริ่มต้นขึ้นบนดินแดนเทือกเขาสูง เซียร์รากอรีดา
ทิศเหนือของเมืองเม็กซิโกซิตี ท่านทำงานแพร่ธรรมที่นี่ 8 ปี (1750 – 1758) ท่ามกลางชนพื้นเมือง
เผ่าปาเม ท่านทำหน้าที่เป็นหัวหน้ามิสชันนารีดูแลกลุ่มคริสตชนถึง 5 แห่ง

ท่านเรียนรู้ภาษาท้องถิ่นที่ยากนั้นได้อย่างรวดเร็ว ท่านสอนคำสอน แต่งคำสอนบทเพลง บทวจน
พิธีกรรมในวันฉลองต่างๆ เป็นภาษาท้องถิ่น และช่วยสอนให้คนพื้นเมืองนั้นสามารถค้าขายได้เอง
หลายอาชีพ

ครั้งหนึ่ง ระหว่างการเดินทางไปแพร่ธรรมแถบภูเขาเซียร์รากอรีดาทางตะวันออก ท่านได้ดื่ม
ไวน์ที่เป็นพิษในระหว่างมิสซา ทำให้ท่านเป็นลมหน้ามืดไป เมื่อฟื้นขึ้นมาแล้ว ท่านไม่ยอมกินยา
เพื่อให้อาเจียน ท่านกล่าวว่า “ไม่ใช่ว่า ผมไม่เชื่อสรรพคุณของยา หรือว่าถ้ามีเหตุผลอื่นที่ผมสมควร

ต้องกินยานี้ แต่ที่ผมเพิ่งจะรับศีล ปังแห่งเทวดาซึ่งได้หยุดเป็นปัง กลับเป็นกายพระคริสต์เข้าไป แล้ว จะให้ผมรังเกียจเครื่องคัมพระโลหิตนี้ได้อย่างไรกัน? ”

คุณพ่อฮุนิเปโรรอดชีวิตอย่างเฉียดฉิวกับความตายหลายครั้ง ในชีวิตของท่าน และท่านได้รับความช่วยเหลือจากพระญาณสอดส่องหลายครั้ง คราวหนึ่งขณะที่เดินทางในเม็กซิโก ท่านและเพื่อนมิสชันนารีคนหนึ่งได้ไปขอพักที่บ้านของชายที่นำนับถือคนหนึ่งพร้อมกับภรรยาและบุตรชาย เข้าวันรุ่งขึ้น ท่านทั้งสองก็รีบออกเดินทางและไปทราบในภายหลังว่า ไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่ในบริเวณนั้น และไม่มีบ้านพักหรือฟาร์มใดอยู่ในแถบนั้น ท่านฮุนิเปโรจึงเชื่อว่า พระญาณสอดส่องของพระเป็นเจ้าได้จัดให้ท่านได้รับการต้อนรับ มีที่พักแรมและไม่ต้องสงสัยเลยว่า บุคคลทั้งสามในบ้านหลังนั้นคือพระเยซูกุมาร แม่พระและนักบุญโยเซฟ นั่นเอง เพราะท่านพิศวงในความสะอาดเรียบร้อยในบ้านที่แม่จะยากจน และความอ่อนหวานเอาใจใส่ที่ท่านได้รับ ท่านรู้สึกว่าเป็นความผิดปกติจากความสงบภายในบ้านที่ท่านรู้สึกจากใจของท่าน ท่านจึงขอบพระคุณพระเจ้าที่ประทานความช่วยเหลือพิเศษสำหรับท่านและเพื่อนของท่าน

บทที่ห้า

เมื่อท่านอายุ 53 ปี ท่านเดินทางขึ้น ไปรัฐคาลิฟอร์เนียตอนล่าง เพื่อไปปรับหน้าที่ใหม่ ในฐานะหัวหน้าพระสงฆ์ผู้ดูแลศูนย์คริสตชนถึง 15 แห่งในพื้นที่แถบนั้น ท่านได้ทราบมาว่า ประเทศสเปนจะเข้ามาดูแลอาณาเขตตอนบนของคาลิฟอร์เนียในไม่ช้า ท่านจึงอาสาสมัครไปเป็นผู้ดูแลและได้รับคำสั่งแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าศูนย์คริสตชนในมิสซัง 15 แห่งดังกล่าว

ตลอดการเดินทางไปทางเหนือ 750 ไมล์ เป็นเวลา 95 วัน จากเมืองลาราโค ถึงอ่าวซานดีเอโก ท่านต้องทรมานอย่างมาก ท่านบันทึกไว้ว่า “ผมมีปัญหาในการยืนเพราะเจ็บขาข้างซ้ายมาก และมีอาการบวมขึ้นมากเกือบทั้งขาและเจ็บปวดมาก” ท่านปฏิเสธที่เดินทางกลับ และกล่าวว่า “หากว่าผมจะต้องตายบนถนนนี้ ผมก็ไม่ขอย้อนหลังกลับ และหากว่าจะต้องฝังผมไว้ที่นี่ ผมก็ยินดีที่จะอยู่ท่ามกลางผู้คนเหล่านี้แม้เขาจะยังมีได้สิ่งบาปก็ตาม หากเป็นน้ำพระทัยของพระ” เมื่อไม่มีทางเลือก สุดท้ายเขาก็ต้องห้ามท่านไปบนแคร์ ท่านก็ขอให้คนหาเชือกมัดขาของท่านไปกับแคร์ และพอวันรุ่งขึ้นปรากฏว่าท่านสามารถเดินได้เองและสามารถถวายเป็นมิสซาบูชาขอบพระคุณด้วย

ท่านฮุนิเปโร เดินทางมาถึงซานเดียโกวันที่ 1 กรกฎาคม 1769 และต่อมาวันที่ 14 กรกฎาคม ท่านก็ก่อตั้งนิคมคริสตชนกลุ่มแรกของคาลิฟอร์เนีย ได้สำเร็จ แม้ว่ามีภารกิจติดจากอินเดียแดงที่เกี่ยวเอาชีวิตท่านฮุนิเปโร ท่านบันทึกว่า “ผมถือรูปพระแม่เนิร์มลไว้ในมือข้างหนึ่ง และถือรูปพระเยซูบนกางเขนในมืออีกข้างหนึ่ง ขณะที่ถือรูปพระบิดารอบตัวผม ผมคิดเพียงแต่ว่า หากผมมีเครื่องป้องกันตัวคืออย่างนี้ ผมก็ไม่สมควรตาย แต่ถ้าหากว่าต้องตายจริงๆ ผมต้องเป็นคนบาปหนาทีเดียว”

บทที่หก

ท่านบุญราศีสฺนึเปโร มีความเชื่อมั่นอย่างแท้จริงในพลังของนพวาร ขณะที่ท่านประจำอยู่ที่เมืองซานเดียโก ทหารสเปนเป็นโรคขาดอาหารเสียชีวิตเป็นจำนวนมาก เนื่องจากเสบียงอาหารขาดแคลนและเรือขนส่งเสบียงเพิ่มเติมจากเม็กซิโกก็ไม่มาตามเวลา เกิดภาวะขาดแคลนอาหารอย่างหนักถึงขนาดอาจต้องอพยพทิ้งเมืองซานเดียโกและแคลิฟอร์เนีย หากเรือเสบียงยังไม่ถึง กำหนด

วันที่ 20 มีนาคม 1770 หนึ่งวันหลังจากวันฉลองท่านนักบุญโยเซฟ เป็นวันสุดท้ายของการรอคอย หลังการเจรจาต่อรองกับทหารและการเตรียมการอพยพ เป็นดั่งลูกธนูที่มุ่งเป้าของท่านสฺนึเปโร ที่ถือคติพจน์ “ก้าวไปข้างหน้า ไม่ถอยหลังกลับ” และท่านได้เขียนบันทึกไว้ว่า ท่านกับเพื่อนพระสงฆ์ของท่าน ฮวน เครสปี ตกลงจะอยู่ที่นั่นต่อไป แม้อาณานิคมแห่งนั้นจะถูกทอดทิ้งก็ตาม ท่านขอฝากชีวิตไว้กับพระญาณสอดส่องของพระเป็นเจ้าต่อไป

ด้วยความร่วมมือกับกองทหารทั้งหมดที่นั่น ท่านสฺนึเปโรเริ่มต้นสวดนพวารขอต่อนักบุญโยเซฟ เมื่อถึงวันที่ 19 มีนาคม ซึ่งเป็นวันสุดท้ายของการสวดนพวารและวันฉลองท่านนักบุญโยเซฟ และทุกๆ สิ่งเตรียมพร้อมแล้วสำหรับการอพยพออกจากเมืองซานเดียโก พอถึงเวลาบ่าย 3 โมง ทุกคนก็มองเห็นเรือขนส่งเสบียงปรากฏขึ้นที่ขอบฟ้าทางทิศใต้ หัวใจของท่านสฺนึเปโร ก็เต็มไปด้วยความปีติยินดี และท่านก็กล่าวขอบคุณพระเป็นเจ้าโดยไม่หยุดหย่อน และเพื่อเป็นการขอบคุณต่อนักบุญโยเซฟ ท่านได้ถวายมิสซาบูชาขอบพระคุณเป็นการฉลองใหญ่ที่สุด จนต่อมาท่านได้จัดการฉลองนี้ต่อไปทุกวันที่ 19 ทุกเดือน ไปจนตลอดชีวิตของท่าน

เมื่อได้รับเสบียงสัมภาระอย่างพอเพียงและมีความรู้สึกดีขึ้นแล้ว ทั้งหมดจึงได้ตกลงใจกันที่จะไม่ละทิ้งเมืองซานเดียโก จากนั้น พวกเขาก็เริ่มเดินทางขึ้นไปทางเหนือไปถึงเมือง *มอนเตอเร* และเริ่มไปก่อตั้งศูนย์มิสซังคริสตชนแห่งที่สองที่เมือง *ซานคาร์ลอส โบโรมิโอ* ในวันที่ 3 มิถุนายน 1770 ซึ่งต่อมามีสถานที่นี้กลายเป็นบ้านถาวรของท่านในแคลิฟอร์เนีย เป็นศูนย์กลางของมิสซังและในที่สุดก็เป็นสถานที่ฝังร่างของท่านในวาระสุดท้ายด้วย

บทที่เจ็ด

หลังจากท่านสฺนึเปโร ได้สำเร็จภารกิจในการเดินทางไปก่อตั้งเครือข่ายกลุ่มคริสตชนใหม่ของท่านในรัฐแคลิฟอร์เนียในปี 1772 แล้ว ท่านได้พบเห็นความผิดปกติในระบบการจัดการปกครองอาณานิคมในขณะนั้น ชนพื้นเมืองอินเดียนแดงมิได้รับการดูแลที่ดี และเรื่องอื่นที่ต้องเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้อง ท่านตัดสินใจเดินทางกลับไปเมืองเม็กซิโกซิตี้ เพื่อไปขอร้องข้าหลวงใหญ่ของรัฐบาลสเปนเป็นการส่วนตัว

การใช้เวลาการเดินทางไปกลับอย่างยากลำบากเป็นเวลาสองปี มีผลให้สุขภาพของท่านทรุดโทรมอย่างหนัก ระหว่างที่อยู่ในประเทศเม็กซิโกมีคนเขียนเล่าไว้ว่า “ท่านเป็นคั้งพญาสิงห์ผู้เข้มแข็งไม่ยอมแพ้ แม้นยามเจ็บป่วย ไม่มียาขนานใดที่จะช่วยรักษาท่านให้หายขาด แม้ท่านจะหายใจไม่ออก เจ็บที่หน้าอก ปวดที่ขาและเท้าก็ตาม ไม่สามารถทำให้ท่านละทิ้งหน้าที่อัครสาวกของท่านได้”

ท่านฮุนิเปโรได้ยื่นฎีกาอันมีชื่อเสียง 32 ข้อของท่าน ต่อท่านข้าหลวงใหญ่ บุคาเรลลี ซึ่งปัจจุบันนี้ถือกันว่าเป็น “เอกสารสิทธิ” ฉบับแรกของรัฐคาลิฟอร์เนีย เป็นการแสดงหัวข้อที่แสดงถึงความต้องการของประชาชนอย่างกระหึ่มที่สุด และการเสนอข้อยุติที่มั่นคงถาวรในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว และในที่สุดฎีกาของท่านก็ได้รับอนุมัติทุกข้อ

ท่านฮุนิเปโรต้องเดินทางอันยาวไกลกลับไปรัฐคาลิฟอร์เนีย และท่านมีบันทึกไว้ว่า “ที่นี่คือสถานที่ที่ฉันจะอยู่ต่อไปและฉันหวังว่าพระเป็นเจ้าจะทรงโปรดให้เป็นสถานที่ฝังศพของผมนั่นเอง” เมื่อท่านเดินทางกลับถึงบ้านแล้ว ท่านเริ่มมีพลังใหม่ในการแพร่พระวาจา จนมีผู้รับศีลล้างบาปทวีขึ้นเป็นจำนวนมากที่อาราม คาร์เมล ของท่าน ท่านได้เขียนบันทึกไว้ว่า “ฉันได้ยินเสียงสวดภาวนาของเด็กอินเดียนแดง ฉันได้ยินพวกเขาร้องเพลงและได้เห็นเด็กๆ วิ่งไปหาคุณพ่อเจ้าวัด ทั้งหมดนี้ทำให้ฉันมีความสุขใจเป็นที่สุด จนต้องรู้สึกขอบคุณพระเป็นเจ้า และขอสรรเสริญพระองค์ตลอดไป”

บทที่แปด

หลังจากอุทิศชีวิตของท่านให้กับภารกิจธรรมทูตแพร่ธรรมคุณอัครสาวกที่เข้มแข็งท่ามกลางชนพื้นเมืองอินเดียนแดงในรัฐคาลิฟอร์เนีย ท่านฮุนิเปโรก็ล้มป่วยหนักในกลางปี 1784 ท่านเตรียมตัวตายอย่างดี

พอถึงกลางเดือนสิงหาคม ปีนั้น แพทย์หลวงก็ไม่สามารถรักษาปัญหาโรคปอดของท่าน พร้อมกับชีวิตภารกิจอันสมบุกสมบันอย่างหนักของท่าน และขาซ้ายของท่านที่เป็นแผลเรื้อรัง แพทย์วินิจฉัยว่า ร่างกายของท่าน “ถูกใช้งานอย่างหนัก” ตลอดชีวิตของท่าน

วันที่ 27 สิงหาคม 1784 ท่านฮุนิเปโรได้รับศีลเจิมผู้ป่วย และศีลมหาสนิทครั้งสุดท้าย ท่านได้พยุ่กายลุกจากเตียงในห้องพักเล็กๆ ของท่าน เดินไปยังที่ฝังศพของอาราม คาร์เมล ซึ่งห่างออกไปประมาณ 2-3 ร้อยหลา เมื่อไปถึงท่านก็คุกเข่าลง พลังขับร้องเพลงสรรเสริญศีลมหาสนิท *Tantum ergo, Sacramentum, veneramur cernui* (เราจงก้มลงคุกเข่าคารวะศีลมหาสนิทที่ศักดิ์สิทธิ์) ด้วยน้ำเสียงอันดังเช่นที่ท่านใช้ขับร้องอยู่เป็นประจำ พร้อมกับน้ำตานองหน้าท่าน ดูเสมือนว่าท่านมิได้เจ็บป่วยเป็นอะไรเลย จนกระทั่งผู้ติดตามท่านทุกคนต่างตื่นตันใจไม่สามารถ

จับร้องตามท่านได้ เพื่อนสนิทของท่าน คุณพ่อ ฟรังซิสโก ปาโลอู ได้เข้าไปโปรดศีลเจิมสุดท้ายให้ท่าน และเมื่อเสร็จพิธีแล้ว ท่านสฺนึเปโรก็ยังคงคุกเข่าขอบคุณพระเจ้าอยู่ในท่าเดิม

วันที่ 28 สิงหาคม ท่านสฺนึเปโรได้สัญญากับผู้ไปเยี่ยมท่านไว้ว่า “หากพระเป็นเจ้าทรงพระเมตตาให้ผมได้รับสันติสุขนิรันดร์ ซึ่งผมไม่สมควรได้รับเพราะความผิดต่างๆ ของผม ผมจะภาวนาให้ผู้ที่อยู่อาศัยอยู่ในศูนย์มิสซังเหล่านี้ตลอดจนบรรดาผู้ที่ผมยังไม่ได้บัพญาบให้ด้วย” ท่านสวดภาวนาตามลำพังในห้องพักของท่านจนถึงเวลาบ่ายโมง แล้วท่านเตรียมตัวนอนพักบนเตียงไม้เล็กๆ ของท่านโดยถอดเสื้อคลุมยาวออก และถีอกางแขนวางบนหน้าอกของท่าน เมื่อคุณพ่อฟรังซิสโก ปาโลอู เข้าไปในห้องของท่านก่อนเวลา 14.00 น. พบว่าท่านนอนหลับพักผ่อนในพระเจ้าไปแล้วอย่างสงบ ไร้ร่องรอยของความทุกข์ทรมานใดใด

ดังนั้น คุณพ่อสฺนึเปโร เซอร์รา ได้มอบชีวิตของท่านคืนต่อพระเป็นเจ้า เมื่อท่านมีอายุ 70 ปี 9 เดือนและ 4 วัน ท่านเป็นนักบวชคณะฟรังซิสกันเกือบ 54 ปี บวชเป็นพระสงฆ์ 45 ปีและเป็นธรรมทูตแพร่ธรรมของอัครสาวกอีก 35 ปี ท่านอยู่ในคาลิฟอร์เนียในช่วง 15 ปีสุดท้าย โดยก่อตั้งศูนย์คริสตชน ถึง 9 แห่ง (9 เมือง) ท่านล้างบาปให้ชนอินเดียนแดงท้องถิ่นกว่า 6,000 คน และมีผู้ยืนยันความเชื่ออีกมากกว่า 5,000 คน

บทที่เก้า

ชนพื้นเมืองและผู้อพยพมาตั้งถิ่นฐาน ซึ่งมีความเคารพรักชีวิตนักบุญของท่าน ได้หลังไหลมาเคารพที่หลุมฝังร่างของท่านในอาราม *คาร์เมล* อย่างไม่ขาดสายหลังมรณกรรมของท่าน รวมถึงพระสันตะปาปา จอห์น พอล ที่สอง ซึ่งเสด็จไปเยี่ยมท่านในวันที่ 17 สิงหาคม 1987

การเสนอชื่อท่านเป็นนักบุญได้เริ่มดำเนินการที่วาทิกันในปี 1935 และต่อมามีการประกาศแต่งตั้งท่านเป็น ผู้นำนับถือ *Venerable Junipero Serra* ในวันที่ 9 พฤษภาคม 1985 ส่วนการเสนอท่านเป็นบุญราศีและนักบุญในลำดับต่อไป จะต้องมื่อศจรรยเกิดขึ้นอีกครั้งโดยการภาวนาพิเศษผ่านท่าน ผู้นำนับถือ *สฺนึเปโรเซอร์รา*

ในปี 1960 ซิสเตอร์ *แมรี โบนีฟาส คีรคา O.S.F.* ป่วยหนักใกล้จะเสียชีวิต ท่านได้ภาวนาขอท่านพวารจากผู้นำนับถือ *สฺนึเปโร เซอร์รา* ซิสเตอร์ *แมรี โบนีฟาส* เป็นสมาชิกคณะซิสเตอร์ฟรังซิสกันของพระมารดานิจจานุเคราะห์ มานานกว่า 58 ปี และท่านได้เสียชีวิตในเดือนมกราคม 2000 หลังจากท่านภาวนาขอต่อผู้รับใช้พระเจ้า ท่าน *สฺนึเปโรเซอร์รา* และบทภาวนานพวาร ซิสเตอร์ก็ได้ได้รับอศจรรยให้หายจากโรควัณโรคผิวหนัง ท่านเล่าว่า “ดิฉันถูกนำไปโรงพยาบาลในสภาพใกล้จะตายแล้ว คุณพ่อจิตตาศิการได้แนะนำให้ท่านพวารต่อคุณพ่อเซอร์รา ซึ่งได้ทำให้เกิดอศจรรยเปลี่ยนแปลงขึ้นอย่างทันทีทันใด ดิฉันสามารถลุกขึ้นนั่งบนเตียงนอน รู้สึกว่าร่างกายค่อยๆ ดีขึ้น

อย่างช้าๆ และต่อมามีอีกหนึ่งสัปดาห์ ดิฉันก็ได้รับอนุญาตให้กลับบ้านได้ ขอขอบคุณพระเป็นเจ้า และคุณพ่อเซอร์รา”

การหายโรครอย่างอัศจรรย์นี้ได้รับการรับรองจากคณะกรรมการเพื่อการแต่งตั้งนักบุญ ของ วาติกันและสมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่สอง ทรงประกาศให้เป็นอัศจรรย์ในปี 1987 ท่าน ได้ประกาศให้คุณพ่อจูนีเปโร เซอร์รา เป็นบุญราศีในมหาวิหารนักบุญเปโตรในวันอาทิตย์ที่ 25 กันยายน 1988 และเพื่อการแต่งตั้งบุญราศีจูนีเปโร เซอร์รา ให้เป็นนักบุญนั้น จะต้องมีอัศจรรย์ เกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่งโดยการภาวนาของท่าน เพื่อให้สามารถยอมรับการเป็นนักบุญผู้ศักดิ์สิทธิ์โดย อัศจรรย์อีกครั้งหนึ่ง พวกเราสามารถใช้เวลาได้อย่างใดอย่างหนึ่งในการภาวนาขอประจำวัน เช่น อัศจรรย์ให้หายจากโรคมะเร็ง หรือเอดส์ - เพื่อความเป็นเอกภาพของนานาชาติ - เพื่อพระศาสนจักร ได้มีกระแสเรียกเพิ่มขึ้น และตามความประสงค์ของส่วนตัวเราเองด้วย

ให้เราภาวนา

ข้าแต่พระเยซูคริสตเจ้า โปรดประทานรางวัลแห่งอัครสาวก แก่ท่านบุญราศี จูนีเปโร เซอร์รา ข้ารับใช้ของพระองค์ ผู้ละทิ้งแผ่นดินบ้านเกิดและเมืองบิดามารดาของท่าน ไปทำงานเพื่อความรอด ของวิญญาณต่างๆ ในประเทศสเปน ประเทศเม็กซิโกและมลรัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา

อาศัยพระนามอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ โปรดทรงนำท่านสู่พระแท่นของบรรดานักบุญทั้งหลาย โดยคำเสนอวิงวอนของท่านบุญราศี จูนีเปโร เซอร์รา และขอทรงเมตตาต่อคำภาวนาพิเศษของ ข้าพเจ้า ซึ่งไม่คู่ควรสำหรับคำสนองตอบบนแผ่นดินนี้ ทั้งนี้อาศัยพระเยซูคริสตเจ้าพระเจ้าของเรา อาแมน.

Resource: Blessed Junipero Serra – Meditations and Novena
Acknowledgements: Fr. John Vaughn, OFM, Martin J. Morgado,
Br. Timothy Arthur, OFM, Robert Carman, SFO – Serra Press 2000

Copyright Franciscan Friars of California, Inc. 1500 34th Avenue, Oakland, CA 94601

Translation: George Pichet Ruchirat, SC Ban Pong, District 140 Ratchaburi
Thailand, September 8, 2010